

חלומות בהקיץ

עם מודעות לחוסר כישרונותיה חולמת לייזה להיות מורה בבית ספר ולדורף. אז מה אם היא לא יודעת לשיר או לצייר והיא נוטה לקלל. לפעמים חלומות מתעכבים

איור: אורן אקריש

אני ממשיכה להתבונן בהערכה וחיבה במורים של הלבן שלי ומקבלת השראה מהמסירות שלהם ומהזוגמא האישית שהם נותנים בכבוד, בעדינות ובגאווה. ואני שוב מדפדת באופן וירטואלי באתר של הסמינר בזומר, וחושבת על הסיפוק הרב שנדמה כחלק בלתי נפרד מהמקצוע, ומפנטזת על מסלול לימודים שנוביל להוראה על פי הגישה החינוכית המדדימה הזאת. ולעיתים רחוקות, אני עדיין חולמת על האפשרות הלא ממש ריאלי להצטרף למסלול שכזה ואחריו להיות מורה בבית ספר ולדורף. ובחלומות האלה, אני עושה את כל זה תוך כדי התחמקות מדלים מלאים במים קרים שנוזקים לכיוון שלי. טוב שאני אוהבת קרבות מים...

לייזה גרה בכרכור ובנה לומד בבית הספר "רימון"

שבגללם אני לא ממש מתאימה להיות מורה. אני מודה שיש לי נטייה מובהקת להיות חצופה ולקלל יותר מדי (ואני יודעת בוודאות שיש אנשים שמכירים אותי באופן אישי, כולל המחנכת המדדימה של הלבן שלי, שקוראים כרגע את המשפט הזה, מהנהנים בראשם בהסכמה מלאה). קשה לי גם לעמוד או לשבת מול קהל ולדבר, אפילו מול אנשים שאני מכירה.

הכרחתי את עצמי להשתפר בזה בשנים האחרונות, אבל זאת מיומנות שממש לא באה לי בקלות או בטבעיות. אמנם יותר קל לי עם ילדים, אולי בגלל שאני דיי טובה בלהיות ילדותית בעצמי (שזה לא דווקא דבר רע, לדעתי המשוחדת), אבל בכל זאת אני מעדיפה לא להיות במרכז העניינים או לקבל יותר מדי תשומת לב.

בשיעורים שלה, התרשמתי עד מאוד מהמסירות שלה והדרך המכובדת שבה הילדים משתפים פעולה בשיעור.

יש לי את אותה התרגשות בכל פעם שיש לי הזדמנות לבקר בבית הספר שלנו, בין אם זה רק ביקור שגרתי או אם זה בשביל להשתתף באירוע רשמי ב"רימון". אני רואה את השביל שלאורכו הילדים שלנו צועדים יחד עם מחנכיהם ומוריהם. אני רואה את תצוגת העבודות, הופעות השירה והנגינה של התלמידים מכל הכיתות, מקהלות ההורים, מקהלת צוות המורים... וכאן הפנטזיה עוד פעם נעצרת במקום. כאילו שזרקו עלי דלי מים קרים. עלי ועל הפנטזיה שלי. בדיוק ברגע שבו אני מבינה שמדובר בעבודה עם מיומנויות בתחומים שקצת חסרים לי.

אם נהיה כנים עד הסוף, יש סיבות נוספות

ולדורף. אני מכירה לא מעט אנשים שנמצאים בשלבים שונים בלימודי חינוך ולדורף. מסלול לימודים שממלא אותם בהשראה ושמחה. כשאני מסתכלת באתר האינטרנט של הסמינר בזומר וקוראת שתוכנית הלימודים שלהם כוללת קורסים בציוה, שירה, אוריתמיה, פיסול וגילוף בעץ, אני מבינה עד כמה הלימודים הללו הם מגניבים לגמרי.

לעיתים רחוקות, אני מרשה לעצמי לפנטז על האפשרות שבה אני זורקת את קריירת ההיי-טק שלי והופכת למורה בבית ספר ולדורף (כן, סביר להניח מורה לאנגלית, כי אם כבר, אז כבר).

אני מאוד אוהבת לבלות את זמני בבית הספר שלנו, סביבה שמעוררת רגשות של אושר ושלווה בנפש שלי. שיטות הלימוד מדברות אלי, ויש משהו קסום לחלוטין בהשקפת העולם הזאת, עולם שכל כך מהדהד בי. בימים שבהם הלבן שלי מסכים לספר לי על סדר יומו בבית הספר (במקום לענות לי שוב את התשובה הסטנדרטית שלו לכמעט כל שאלה על מהלך יומו בבית הספר, "לא זוכר". האם הסיטואציה הזאת מוכרת גם אצלכם?). אני מוצאת את עצמי מתרגשת יחד איתו. הוא מספר לי על השירים שהמורה לאנגלית לימדה אותם בשיעור, שירים שהכרתי בעצמי מילדותי. לפעמים אנחנו משוחחים על ההבדלים בין האנגלית הבריטית שהמורה לאנגלית מלמדת אותם והאנגלית האמריקנית שאנחנו מדברים בבית, ואני צוחקת מהקלות שבה הוא עובר בין המבטא שלה למבטא שלי/ שלנו.

בפעמים הבודדות שיצא לי להתבונן

בגלל האמונה שלהם בפילוסופיה החינוכית של רודולף שטיינר, ואני גם לא מדברת על הגישה המסורה והנעימה שלהם או תחושת הרוגע שהם מעבירים לילדים שלנו תוך כדי לימודים. "אז על מה היא מדברת", אתם בטח שואלים את עצמכם? התשובה היא: הכישרון האומנותי שלהם. ציורי גיר על הלוח... ניגון בחלילית... שירה...

כבר התוודאתי מעל דפי עיתון זה בנוגע לחוסר הכישרון המוחלט שלי בכל הקשור לאמנות. אבל מה שעדיין לא חלקתי איתכם הוא שחוסר הכישרון שלי פשוט שובר שיאים כשמדובר בשירה. אני לא רוצה להשווין, אבל יש לי קול שיכול לגרום לילדים קטנים לרוץ אל הוריהם בככי מר ולחיות מחמד לייל מפחד (שלא נדבר על היכולת להפיל ממשלות חלשות במדינות מתפתחות). האם אתם זוכרים את "כישרון" הריקוד של איליין בניס בסידרה "סיינפלד"? אם הופכים את הריקוד לשירה, זאת אני. אף פעם לא אשכח איך הלבן שלי פנה אלי בזמן נסיעה בפרצוף רציני ביותר (ומאוד כואב) ואמר, "Mommy, please don't sing", בקשה שחזרה על עצמה יותר מפעם אחת, אם לומר את האמת.

וכמו שהסברתי בעבר, היכולות שלי בציור גם הן לא מרשימות במיוחד (ובואו נגיד שכשאני מתנסחת בצורה כזאת אני עדיין נדיבה עם עצמי...). והחלילית? בחלילית אני מסוגלת לנגן. לא אנצח בשום תחרות נגינה, כמובן. אבל לימדו אותנו לנגן בחלילית בבית ספר כשהייתי בערך בגיל של הלבן שלי, ולמען האמת, אני מתגאה לומר שאני לא גרועה בזה. אז איפה הייתי? אהה, נכון. הוראה בבית ספר

כשעליתי ארצה לפני יותר מ-20 שנה עם תואר ראשון לא מעשי במיוחד בסוציולוגיה וכשרון לכתיבה באנגלית - שבאותה תקופה היה אפילו קצת פחות מעשי מהתואר שלי בסוציולוגיה - הבנתי שאני צריכה למצוא לעצמי מקצוע, או לפחות איזשהו ג'וב שיעניק לי עתיד מקצועי כלשהו. בזכות האנגלית שלי, אחת האפשרויות המתבקשות היתה... מורה לאנגלית. ברור, לא? אז זהו, שלא. שללתי את האופציה הזאת די במהירות. ידעתי כבר אז שאין לי את הכישרים הדרושים או את האומץ לעמוד מול כיתה שלמה של ילדים ישראלים כדי ללמד אותם אנגלית. וזה לא בגלל שכמעט שבכל פעם שמבקשים ממני להסביר למה אומרים באנגלית בצורה מסוימת ולא אחרת אני עונה "כי ככה זה", ואני לא יכולה להסביר למה, אז סמוך עלי". אני פשוט לא בנויה ללמד. לפחות לא בבית ספר ציבורי בארץ. ואולי כתוצאה מכך, אני מאוד מעריכה את אלה שכן יכולים. הוראה היא מקצוע שדורש הרבה. סבלנות, משמעת, יצירתיות ויכולות מדהימות לתקשר עם ילדים. ואם, במקרה, מדובר במורה בבית ספר ולדורף, זה דורש אפילו מגוון רחב יותר של כשרונות שרחוקים ממני מרחק רב.

בארבעת השנים שאני עוקבת אחרי המחנכים והמורים של בני בבית ספר "רימון", בפרדס חנה. כל פעם אני נפעמת מחדש. זה לא רק בגלל הכמות העצומה של חומר הלימוד שהם צריכים ללמוד בעצמם משנה לשנה וזה גם לא בגלל ההשקעה האדירה שלהם בתלמידים, אף כי שתי הסיבות האחרונות מהוות השג מרשים בפני עצמו. זה אפילו לא